

Τι συμβολίζουν οι έξι άνδρες της Αγίας Φωτεινής, καθώς και το Φρέαρ του Ιακώβ, τό ύδωρ, το βάθος του φρέατος και το άντλημα;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Αντί άλλης αναφοράς στην σημερινή εορτή «Κυριακή της Σαμαρείτιδος», ας δούμε κάποια πολύ σπουδαία και σημαντικά νοήματα που κρύβονται πίσω από την ζωή και τα γεγονότα που αφορούν την Μεγαλομάρτυρα και Ισαπόστολο Αγία Φωτεινή, αλλά και το πηγάδι του Ιακώβ, το νερό, το βάθος του Φρέατος, το άντλημα και

άλλα σχετικά.

Λέγει λοιπόν, ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής, σε σχετική ερώτηση που του έθεσαν για το, “πως δικαιολογούνται οι πέντε άνδρες της Σαμαρείτιδας, αλλά και ο έκτος που δέν ήταν άνδρας της” (Ίω. δ', 16-18) και για το τι ακριβώς μπορεί να σημαίνουν όλα αυτά:

«Η Σαμαρείτιδα γυναίκα, καθώς και εκείνη που πήρε τους επτά αδελφούς ως άνδρες της, σύμφωνα με τους Σαδδουκαίους (Ματθ. κβ', 25-28), και η αιμορροούσα (Ματθ. θ', 20), και εκείνη που έσκυβε στη γη, και η κόρη του Ιαείρου (Μαρκ. ε', 22ε.), και η Συροφοινίκισσα (Μαρκ. ζ', 25ε.) δηλώνουν και την ανθρώπινη φύση στο σύνολό της και την ψυχή του κάθε επί μέρους ανθρώπου και κάθε μια σημαίνει, σύμφωνα με τη διάθεση που υπόκειται στο πάθος, τόσο τη φύση όσο και την ψυχή.

Για παράδειγμα· η γυναίκα των Σαδδουκαίων είναι η φύση ή η ψυχή, που συνοίκησε βέβαια άγωνα με όλους τους θείους νόμους που δόθηκαν από τους αιώνες, δεν αποδέχεται όμως την προσδοκία των μελλοντικών.

Η αιμορροούσα επίσης είναι η φύση και η ψυχή, που με τα πάθη αφήνει να της γλιστρήσει προς την ύλη η δύναμη που της δόθηκε για την δημιουργία έργων και λόγων διακοσύνης.

Και η Συροφοινίκισσα είναι η ίδια φύση και ψυχή του κάθε ανθρώπου, που έχει κόρη της την διάνοια που από αδυναμία αιμοραγεί ασταμάτητα εξαιτίας της αγάπης της προς την ύλη.

Επίσης η κόρη του Ιαείρου είναι η σύμφωνα με το νόμο φύση και η ψυχή, που έχει τέλεια νεκρωθεί από το να μην πράττει τις νομικές εντολές και να μην εκτελεί τα θεία προστάγματα.

Η συγκύπτουσα γυναίκα είναι η φύση και η ψυχή που με την απάτη του διαβόλου έστρεψε προς την ύλη όλη τη σχετική με την πράξη νοερή δύναμη.

Όμοια με τις προηγούμενες γυναίκες, η Σαμαρείτιδα σημαίνει την φύση ή την ψυχή του καθενός, που χωρίς το προφητικό χάρισμα συμβίωσε, σαν με άνδρες, με όλους τους νόμους που δόθηκαν στη φύση μας, από τους οποίους οι πέντε είχαν προηγηθεί, ενώ ο έκτος, αν και ήταν παρών, αλλ' όμως αυτός δεν ήταν άνδρας της φύσης ή της ψυχής, με το να μη γεννά από αυτήν τη δικαιοσύνη που σώζει στον αιώνα.

Έλαβε λοιπόν η φύση ως άνδρα τον πρώτο νόμο, το νόμο στον παράδεισο· δεύτερο νόμο τον νόμο μετά τον παράδεισο· τρίτο νόμο κατά τον κατακλυσμό του Νώε· τέταρτο το νόμο της περιτομής επί του Αβραάμ· πέμπτο το νόμο της προσφοράς του Ισαάκ.

Αυτούς όλους τους έλαβε η φύση και τους απέρριψε εξαιτίας της ακαρπίας της στα έργα της αρετής.

Έκτο είχε το νόμο μέσω του Μωϋσή που ήταν σα να μην τον είχε, ή επειδή δεν εκτελούσε τις πράξεις δικαιοσύνης που εκείνος όριζε, ή επειδή επρόκειτο αυτή να μεταβεί σε άλλο νόμο ως άνδρα, δηλαδή το Ευαγγέλιο, γιατί ο νόμος δεν είχε δοθεί στους ανθρώπους αιώνια, αλλά κατά οικονομία που παιδαγωγούσε προς το μεγαλύτερο και μυστικότερο.

Μ' αυτή την έννοια νομίζω είπε ο Κύριος στη Σαμαρείτιδα "κι αυτός που τώρα έχεις δεν είναι δικός σου". Γιατί γνώριζε ότι ο άνθρωπος θα μεταφερόταν στο

Ευαγγέλιο. Γι' αυτό και γύρω στην έκτη ώρα, όταν κατ' εξοχήν περιλάμπεται η ψυχή από παντού από τις ακτίνες της γνώσης εξαιτίας της παρουσίας σ' αυτήν του Λόγου, κι ενώ είχε φύγει η σκιά του νόμου, συνομιλούσε την ώρα αυτή μαζί της, και κοντά στο πηγάδι του Ιακώβ, στέκοντας δηλαδή κοντά στην πηγή μαζί με το Λόγο των θεωρημάτων της Γραφής.

Αυτά ας λεχθούν προς το παρόν και για το θέμα αυτό.

Το πηγάδι δε του Ιακώβ, είναι η Γραφή, το νερό είναι η γνώση που περιέχει η Γραφή, το βάθος είναι η δυσκολοπλησίαστη θέση των γραφικών αινιγμάτων, το άντλημα είναι η μάθηση με το γράμμα του θείου λόγου, που δεν την είχε ο Κύριος, επειδή ήταν αυτο-Λόγος και δεν έδινε σ' όσους πίστευαν τη γνώση από μάθηση και μελέτη, αλλά δωρίζει στους άξιους την εκ μέρους της πνευματικής χάριτος αέναη σοφία που ποτέ δεν τελειώνει.

Γιατί το άντλημα, δηλαδή η μάθηση, παίρνοντας ελάχιστο ποσό γνώσης, αφήνει το σύνολο, αφού κανένας λόγος δεν μπορεί να το κρατήσει. Ενώ η κατά χάρη γνώση έχει χωρίς μελέτη όλη την εφικτή στους ανθρώπους σοφία που αναβλύζει ποικιλότροπα ανάλογα με τις ανάγκες».

Αγίου Μαξίμου του Ομολογητού

(ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ Τόμος 14β, σελ. 263) iellada.gr